

Vypravěno

dne 18. 5. 2015

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

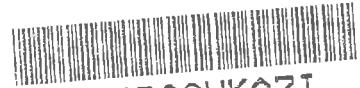
Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0509r

MS PRA 25-8-2016


11A 122/2015-41

ZAMÍTNUTO



MVCRP00WKA7I

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: V Praze dne 14. května 2015
podpis: Č.j.: MV-34006-5/VS-2015



Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle §152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; (dále jen „správní řád“); rozhodl o včasném rozkladu který podali manželé v, nar. peň – Ukrajina, a roz. nar. Garatov - Rusko, i za nezl. dceru v u, nar. iha - Česká republika, všichni státní občané Ruska, trvale bytem (dále jen „žadatelé“), proti rozhodnutí odboru veřejné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 21. 1. 2015, č.j.: VS-1629/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů; (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelé požádali prostřednictvím Úřadu městské části Praha 14 dne 4. 12. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2015 byla jejich společná žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta.

V dotazníku k žádosti žadatel uvádí, že se na území České republiky zdržuje od roku 2000, žadatelka pak od roku 2001. Nezletilá dcera pobývá na území České republiky od narození. Z potvrzení vydaného dne 13. 11. 2013 odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra vyplývá, že žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 24. 4. 2006, žadatelka od 17. 7. 2006 a nezletilá dcera od 15. 5. 2006. Dcera nar. Rusku, získala státní občanství České republiky dne 30. 7. 2014

Vypraveno

dne 18.5.15 B.

PŘÍLOHA


Ministr vnitra
Milan Chovanec



MVCRP00WKA7I

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0509 r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:



V Praze dne 14. května 2015

Č.j.: MV-34006-5/VS-2015.

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle §152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“); rozhodl o včasném rozkladu který podali manželé , nar. rpeň – Ukrajina, a , nar. ratov - Rusko, i za nezl. dceru , nar. a - Česká republika, všichni státní občané **Ruska**, trvale bytem 198 00 Praha 9, Bouřilova 1107/5, (dále jen „žadatelé“), proti rozhodnutí odboru veřejné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 24. 4. 2015, č.j. VS 1620/835 2/2 2014, čímž nebylo podle

Ministerstvo vnitra
odbor všeobecné správy, oddělení občanskosprávní
náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4
Č.j.: MV-34006/VS-2015

V Praze, 2. červen 2015

Městská část Praha14
Úřad městské části
Kancelář tajemníka
Bratří Venclíků 1073
198 21 Praha 9

K č.j.: UMCP14/13/49124/606/KT-mat/Nov

nezl. dcera

- udělení SO ČR, zaslání zamítavého rozhodnutí a potvrzení napadeného rozhodnutí

V příloze zasíláme na vědomí **zamítavé** rozhodnutí ministra vnitra, ve výše uvedené věci.

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 5. 2015.

Přílohy: 1

Za správnost: Majstříková

JUDr. Ivana Breburdová v.r.
vedoucí občanskosprávního odboru

prohlášením podle § 35 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), (dále jen „zákon č. 186/2013 Sb.“).

Ze spisového materiálu vyplývá, že žadatel působil jako jednatel v obchodní společnosti HY s.r.o., kterou v roce 2000 založil se širokým okruhem předmětu podnikání, včetně provozování penzionu s restaurací v Lipových lázních v období od roku 2004 do roku 2008. Dále působil na přelomu let 2010 a 2011 po dobu půl roku jako výkonný ředitel ve společnosti , s.r.o., od roku 2011 pracuje jako obchodní referent v rodinné obchodní společnosti K. s.r.o., jejíž je spolu s manželkou společníkem. Od poloviny března roku 2013 dosud dále pracuje na dohodu o pracovní činnosti u společnosti s.r.o., zabývající se prodejem bezpilotních letounů pro komerční účely. Od června roku 2013 dosud pracuje pro společnost s.r.o., na pozici výkonného ředitele.

Žadatelka před nástupem a po skončení rodičovské dovolené pracovala a pracuje v rodinné obchodní společnosti s.r.o.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 3. 7. 2014, č.j.: VS-1629/835.3/2-2004, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatelů přerušilo do 26. 9. 2014 a zároveň je vyzvalo ve stanovené lhůtě podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti, s konkrétním výčtem požadovaných dokladů, potvrzení a prohlášení, nezbytných k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství a rovněž je podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyzvalo o jejich právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Zároveň byli žadatelé poučeni, že pokud ve stanovené lhůtě nedodají požadované podklady pro vydání objektivního rozhodnutí ve věci, či případně neodůvodní žádost o prodloužení této lhůty, nezbude Ministerstvu vnitra než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Požadované doklady žadatelé doručili dne 22. 9. 2014. Přípisem ze dne 8. 12. 2014 byli žadatelé informováni o možnosti seznámit se s obsahem spisu do 8. 1. 2015 a byli vyzváni k doplnění chybějících dokladů. K nahlížení do spisu a seznámení se s podklady pro rozhodnutí se dostával dne 6. 1. 2015 žadatel. Do spisu žadatel založil na základě průvodního dopisu řadu dokladů a potvrzení včetně

ověřené kopie rodného listu starší dcery státní občanky České republiky, s požadavkem, aby byl součástí státoobčanského spisu žadatelů.

III.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že dospělí žadatelé splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť mají ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržují, výpisem z evidence Rejstříku trestů bylo prokázáno, že nebyli v posledních pěti letech pravomocně odsouzeni pro úmyslný trestný čin, prokázali požadovanou znalost českého jazyka, a naopak nebylo prokázáno porušení povinností dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Na nezletilé žadatelce se splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., s ohledem na její věk, nevyžaduje. Podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) splňuje.

Od nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb. dnem 1. 1. 2014 žadatelé neprokazují splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., spočívající v předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku.

Ministerstvo vnitra i přes výše uvedené zjištění rozhodlo o zamítnutí společné žádosti. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí uvedlo, že v řízení o žádosti je jeho povinností přijít v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 a ustanovením § 3 správního řádu s řešením, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jehož přijetím nevzniknou nedůvodné rozdíly při posuzování shodných či podobných případů. Ministerstvo vnitra se tak rozhoduje v režimu naplnění soukromého zájmu žadatelů na udělení státního občanství České republiky a veřejného zájmu na zjištění skutečného vztahu žadatelů k České republice, který je vyjádřen v ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

Ministerstvo vnitra v případě, že zůstává pochybnost o tom, že oba uvedené zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhoví, a to ani za předpokladu, že žadatelé všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky v době rozhodování o žádosti splňují.

Odůvodnění zamítavého rozhodnutí se rovněž opírá o některé judikáty Ústavního soudu, vycházející ze všeobecně uznávaného pravidla mezinárodního práva, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství, přičemž je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí doručenému oběma zletilým žadatelům dne 26. 1. 2015 podali žadatelé osobně na podatelně Ministerstva vnitra dne 5. 2. 2015 včasný rozklad.

V rozkladu žadatelé nesouhlasí se závěry Ministerstva vnitra ani s postupem, kdy bylo konstatováno, že žadatelé splňují všechny podmínky zákona o státním občanství, avšak Ministerstvo vnitra dává přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstává pochybnost o tom, že oba definované zájmy, tj. soukromý zájem žadatelů a veřejný zájem, nejsou v souladu. Žadatelé se domnívají, že rozhodnutí Ministerstva vnitra spočívá na nesprávném zhodnocení provedených důkazů, na nesprávných skutkových závěrech a na nesprávném posouzení věci. Podle žadatelů Ministerstvo vnitra dále nevzalo v úvahu, že žadatelé jsou plně integrováni do české společnosti, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného (jejich starší dcera je již státní občankou České republiky), z hlediska pracovního (oba žadatelé jsou zaměstnání v českých společnostech a také vlastní rodinný podnik s.r.o.), z hlediska sociálního, (kdy toto hledisko nebylo dle jejich názoru zkoumáno, ani tudíž zohledněno). Dále žadatel uvádí, že jeho status je roven statusu osoby bez státní příslušnosti (s ohledem na místo jeho narození na Ukrajině a pozdější přestěhování do Ruska). Žadatelé si jsou vědomi skutečnosti, že na udělení státního občanství není právní nárok, přesto se domnívají, že postup Ministerstva vnitra v jejich případě překročil meze správního uvážení. Domnívají se, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci a rozhodnutí není řádně odůvodněno, když není možné dospět k závěru, z jakého důvodu nebylo státní občanství žadatelům uděleno. Rozhodnutí postrádá úvahy, kterými se Ministerstvo vnitra řídilo při zvažování otázky, zda občanství žadatelům udělit či nikoliv. Žadatelé se domnívají, že postupem Ministerstva vnitra byl porušen princip rovnosti a zákazu diskriminace, když v obdobných případech je státní občanství žadatelům běžně udělováno. V rozkladu odkazují na to, že správní uvážení není neomezené, jak vyplývá z ustálené judikatury (rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, sp.zn.: 6A 25/2002).

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného

státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbytování státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatelé musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů, a musí být zřejmé, že jejich integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti.

VI.

K jednotlivým námitkám, které žadatelé uvedli v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými.

Žadatelé, jako cizinci s trvalým pobytem na území České republiky, mají obdobná práva jako státní občané České republiky. Žadatelé vlastní v České republice nemovitosti, mají zde stálé zaměstnání, založili zde rodinnou obchodní společnost -Y s.r.o., jejich nezletilá dcera zde navštěvuje základní školu. Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelů a jejich rodiny na území České republiky tedy rozhodně nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoliv kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Svědčí o tom i skutečnost, že zde žijí a pracují řádově desetitisíce cizinců z třetích zemí bez jakýchkoliv problémů. Udělení státního občanství České republiky nemůže být rozhodně považováno za rozhodující podmínku začlenění cizince do života v České republice. Svědčí o tom ostatně i prokázaný, relativně velmi vysoký stupeň začlenění žadatelů do české společnosti. Rovněž z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život cizího státního občana na území jiného státu a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na jakoby nárokový krok, ke kterému musí nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu cizince v zemi, případně jen proto, že starší dcera žadatelů nabyla dnem 30. 7. 2014 převzetím Listiny o nabytí státního občanství České republiky státní občanství.

S ohledem na výše uvedené musí ministr vnitra odmítnout, že napadené rozhodnutí je neodůvodněné, a že bylo učiněno v rozporu se zákonem. Ministerstvo vnitra každou žádost posuzuje individuálně, řádně, důkladně a z více hledisek. Ministr vnitra má za to, že Ministerstvo vnitra postupovalo v tomto správním řízení v souladu s právními předpisy. Předloženou žádostí se zabývalo odpovědně, a to v úzké součinnosti s žadateli, jako účastníky správního řízení. Žadatelům bylo také v souladu se správním řádem umožněno nahlédnout před rozhodnutím ve věci do jejich státoobčanského spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Této možnosti využil žadatel dne 6. 1. 2015. Rozhodnutí Ministerstva vnitra tak vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci.

K námitce žadatele, že jeho status je roven statusu osoby bez státního občanství, nelze dle názoru ministra vnitra přihlížet. Ministr vnitra uznává, že emigraci, která znamená radikální zásah do života jedince, lze považovat za významnou životní událost, jež mnohdy zanechává i trvalé psychické následky, které mohou být podmíněny věkem, vzděláním, zvláštními rysy osobnosti, motivací vedoucí k trvalému opuštění vlasti, jakož i současnou politickou situací a může způsobit dočasné nebo trvalé změny v citovém životě jedince a skupin. Jedná se o mimořádný zásah do životního běhu emigranta, který se dlouhou dobu musí vyrovnávat s jejími důsledky. Žadatel se tedy může cítit „vykořeněn“, neboť jak uvádí, z Ukrajiny, kde se narodil a cítil se být jejím občanem, se jeho rodiče přestěhovali do jiné oblasti Ruska, kde po rozpadu Svazu sovětských socialistických republik mu automaticky zůstalo státní občanství Ruska. Pro Ministerstvo vnitra i ministra vnitra je

však žadatel nikoliv osobou bez státní příslušnosti, ale státním občanem Ruska, což prokazuje platným cestovním pasem.

Ministr vnitra dále konstatuje, že ze spisového materiálu plyne, že Ministerstvo vnitra dbalo i na to, že aby rozhodnutí o žádosti bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, že by při rozhodování o této záležitosti nevznikl nedůvodný rozdíl ve srovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy. Ministr vnitra v této souvislosti upozorňuje, že Ministerstvo vnitra se tak rozhoduje v režimu zvážení naplnění soukromého zájmu žadatelů na udělení státního občanství České republiky a na naplnění veřejného zájmu na přijetí žadatelů do státního svazku České republiky. Zde je nutno vzít především do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou. Musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů spolu s existencí vzájemných práv a povinností. Rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je podle české právní úpravy ve sféře správního uvážení správního orgánu, jemuž je tato pravomoc svěřena, neboť jak již bylo uvedeno, na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Ministerstvo vnitra tak v případě zvažování obou výše uvedených zájmů ve vzájemné souvislosti dává přednost veřejnému zájmu, pokud zde zůstává pochybnost o tom, že oba výše uvedené zájmy nejsou v souladu, a žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že žadatelé podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky v době rozhodování o žádosti splňují.

Ministr vnitra znovu zdůrazňuje, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život žadatelů na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministra vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.


ministr vnitra
